

nuind descoperă. revoltat, trădarea amicului său; Mioara Babeș (D-na Blanchon), o perfectă coconită de provincie, pusă pe șotii benigne, iar Cătălina Vornic (Doamna Cazimir), cu un remarcabil registru comic, pe care e păcat că și-l irosește în comperaje și discutabilele cuplete de revistă, în loc să abordeze mai curajos repertoriul comic „serios”, o nevastă cit se poate de cicălitoare, de iubitoare și de fermecătoare deopotrivă. O scenografie (arhitect Nicolae Drăgan) alcătuită cu gust și cu puțin „rococo”, în culori agreabile ochiului, o traducere (Sandu Anastasescu) bună și evitând vulgarițările, o muzică (Nelu Danelescu), ușoară dar inspirată, pe scurt, un spectacol care merge „ca pe sfoară” și la care se rîde cu poftă.

Radu Albala

Teatrul „C. I. Nottara” SUS PE ACOPERIȘ... ÎN SAC după V. Kataev.

Ciudad, toamna n-a apucat să bată la ușă, și totuși există un teatru care, pentru sezonul de vară, ne oferă un spectacol de vară... Sensibil, de bună seamă, la atâtea insistențe, la atâtea pedalări și pendulări, la atâtea taționări legate de stagiunea estivală, Teatrul „Nottara” apare într-adevăr cu o premieră, anunțată fără echivoc, *estivală*. Ne-am bucurat de acest „eveniment” și ne-am grăbit să-l vedem — așa cum se cuvine — în aer liber și curat, într-o grădină cochetă, umbroasă și răcoroasă („9 Mai”), lipită de Cismigiu. Nici n-am știut însă ce bine am făcut că ne-am grăbit; căci iată, după două reprezentații, spectacolul s-a amînat cu... o lună. Actorii au plecat în concediu. E dreptul lor. Au muncit zdravăn toată stagiunea, din toamnă și pînă-n vară, era cazul să se și odihnească. E firesc. După zeci, ba și sute de reprezentații în sală și în turneu cu *Vijelie în crengile de sasafraz* sau *Cînd luna e albastră*, Melania Cîrje are tot dreptul la o vacanță, în plin soare. Nimeni nu pretinde absurdul. Numai că nu știu cum se face, și iată acest blestemat cuvînt — „estival” — a rămas iarăși fără acoperire. Și e păcat. Păcat pentru succesul de public pe care l-ar fi dobîndit în luna iulie, în plină caniculă, această montare-divertisment la care nimeni nu venea cu pretenții prea mari, carew

nu pretindea, la rîndul ei, să constituie un mare eveniment literar-artistic, cu profunde sensuri și semnificații.

De amuzanta farsă *O zi de odihnă* a lui Kataev, ne apropie multe și duioase amintiri. Avalanșă de qui-pro-quo-uri, de situații comice, de absurde coincidențe, amestec, în doze aproape egale de umor grotesc și de umor naiv, un pretext generos de bună dispoziție: (alergătura după o semnătură reușește să șifoneze „blazonul” cabanei „Între brazi”, să transforme pretinsa ei liniște și pace într-un adevărat infern), această lucrare a lui Kataev, jucată și răs jucată cîndva, pe scenele teatrelor noastre, care a prilejuit multor actori — neuitatului Timică, de exemplu, sau lui Constantin Moruzan — creații memorabile, își păstrează vie actualitatea prin trimiterile acide ale autorului ei la adresa birocratismului, imposturii, formelor fără conținut. Pornind de la premiza că aceste trimiteri vesele îngăduie un dialog deschis și apropiat cu spectatorii (lucru sesizat pînă și de Jacques Fabbri care a repurtat și el, recent, cu prelucrarea de către Marc-Gilbert Sauvajon a acestei farse, un mare succes la Paris), Val Săndulescu în colaborare cu compozitorul Paul Urmuzescu au încercat să prelucere după cunoscute rețete, la modă, farsa lui Kataev, s-o „agrementeze” cu muzică, s-o intituleze glumeț *Sus pe acoperiș... în sac*, „zi muzicală de odihnă”. Urmînd credincioși firul acțiunii, păstrînd litera textului, prelucrătorii noștri nu și-au permis schimbări de structură în „adaptarea” lucrării lui Kataev. Ei au dilatat doar acțiunea cu interludii, cu „numere”, comentarii muzicale, unele ce-i drept, amuzante, spirituale, altele însă destul de banale, gratuite, alunecînd pînă la granița infantilismului, a naivităților stînjitoare.

Ion Bog și Melania Cîrje

Și în calitatea sa de regizor. Val Săndulescu nu pare să fi urmărit o idee satirică călăuzitoare, o concepție unitară, să fi fost preocupat de un stil personal, unitar, de sincronizarea și armonizarea intențiilor și mijloacelor de creație spectaculare. Parodii muzicale după toate genurile, (operă, operetă, estradă, romaneț, șlagăre la modă), apelul la tehnica distanțării, la toate modalitățile comice posibile în teatrul absurd și realist: ridiculizare, caricaturizare, șarjă, parodie etc. au dus pe scenă la un agreabil talmeș-balmeș teatral, muzical, coregrafic, cu efecte comice indiscutabile. Hiperdilatată, extravagantă, gălăgioasă imagine scenică a rezistat la încărcătura de gaguri, datorită actorilor care, puși serios pe ris și glumă, au demonstrat un apetit de joc de-a dreptul molipsitor. Contagioasă a fost, în primul rând, apariția și evoluția scenică a lui Nucu Păunescu, deplin familiarizat cu cerințele, exigențele de loc ușoare ale așa-zisului „gen ușor”. Rolul scriitorului de lucrări științifico-fantastice Dudkin, permanent cu „capul în nori”, terorizat de prostuța, frivolă și capricioasă lui soție, a fost ridiculizat de acest actor cu vervă, cu o cuceritoare spontaneitate, cu hazul și fluența proprii celor mai bune tradiții revuistice. Adorabilă Melania Cîrje în rolul sportivei de performanță, Clava. Și-a compus personajul cu gesturi și intonații, cu nuanțe caracteristice, minuțios studiate. Nu s-a bazat pe farmecul ei personal, pe talentul de a seduce publicul chiar și fără cine știe ce efort. N-a pretins rabat nici în susținerea partiturilor muzicale. În lupta

eroică cu microfonul, cu spațiul întins al grădinii, conștiinciozitatea și dăruirea actriței au dus și în acest domeniu dificil la victorie. Nu s-a menajat nici Ion Bog în prezentarea cu forță comică și sprinteneală a aceluia tînăr vesel și plin de candoare: marinarul de cursă lungă, Costea. Efuziunile sentimentale, scenele de gelozie, cu farmec parodiate și caricaturizate de cuplul Melania Cîrje — Ion Bog au constituit „sarea și piperul” din bucate. Temperament și haz a avut în scurtele sale apariții Rodica Sanda Tuțianu. Am apreciat apoi compoziția comică, credința și zelul cu care Petrică Popa (Zaitev) a realizat performanța de a obține semnătura lui Miusov, în timp ce acesta nepăsător și inocent, furios (interpretat de Ion Punea) sărea tot timpul coarda (la propriu). Deși cu totul în alt stil, acela caracteristic belcanto-ului, Migri Avram Nicolau (Direcțoarea) și Coca Țenescu (Dudkina) și-au susținut cu aplomb partiturile.

După atîta muncă și pasionată dăruire din partea actorilor, ar fi nepotrivit să căutăm nod în papură și să considerăm că dînd numai aceste două reprezentații în plină vară Teatrului „Nottara” a urmărit, conform spiritului cuplet, „s-o scoată cumva la vopsea”, să se achite formal de sarcina de a prezenta o premieră estivală. Sperăm că spectatorii care gustă spectacolul de divertisment nu vor vă-l vadă doar în sală, rugați ca și eroul comediei, să-și lase galoșii la ușă...

Valeria Ducea

